

Ennakkoratkaisukysymykset

Kun henkilö saa vanhuuseläkettä pysyvän täyden työkyvyttömyyden perusteella maksetun etuuden muututtua vanhuuseläkkeeksi hänen täytettyään 65 vuotta ja kun hänelle maksetaan 20 prosentin lisää, koska henkilön iän, yleisten tai erityisten valmiuksien puuttumisen ja asuinpaikan sosiaalisten ja työolosuhteiden vuoksi aikaisemmasta tavanomaisesta työstä poikkeavan muun työn saamisen oletetaan olevan vaikeaa, ja hänelle myönnetään Saksan valtion kustannuksella oleva vanhuuseläke-etuus, jonka suuruus on 128 euroa kuukaudessa, mikä on vähemmän kuin mainittu lisä, sovellettaessa asetusta N:o 883/2004:⁽¹⁾

- 1) Onko asetuksen (EY) N:o 883/2004 53 artiklan 3 kohdan a ja d alakohtaa pidettävä sen 5 artiklassa tarkoitettuina poikkeussäännöksinä ja onko niitä tästä syystä sovellettava 5 artiklan b alakohdassa säädetyn sijaan?
- 2) Onko kyseisen asetuksen 53 artiklan 3 kohdan a alakohtaa sovellettaessa katsottava, että tavanomaisessa ammatissa työskentelyä koskevan pysyvän täyden työkyvyttömyyden perusteella maksetun eläkkeen 20 prosentin lisää koskeva Espanjan lainsäädäntö on lainsäädäntö, jossa edellytetään ulkomailla saatujen etuuksien tai tulojen huomioon ottamista?
- 3) Jos edelliseen kysymykseen vastataan kieltävästi, onko Espanjan hallinto- ja oikeuskäytäntöä, jonka mukaan tavanomaisessa ammatissa työskentelyä koskevan pysyvän täyden työkyvyttömyyden maksetun eläkkeen 20 prosentin lisän maksaminen keskeytyy, kun etuudensaaja saa vanhuuseläkettä toisesta jäsenvaltiosta, pidettävä kyseisen unionin säännöksen vastaisena?
- 4) Jos toiseen kysymykseen vastataan myöntävästi, onko kyseisen asetuksen 53 artiklan 3 kohdan d alakohtaa pidettävä esteenä sille, että tavanomaisessa ammatissa työskentelyä koskevan pysyvän täyden työkyvyttömyyden perusteella maksetun eläkkeen 20 prosentin lisän maksaminen keskeytyy myös siltä osin kuin se ylittää toisessa jäsenvaltiossa saadun eläkkeen määrän?

⁽¹⁾ Sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamisesta 29.4.2004 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 883/2004 (EUVL 2004, L 166, s. 1).

Valitus, jonka Internacional de Productos Metálicos, S.A. on tehnyt 21.3.2017 unionin yleisen tuomioistuimen (toinen jaosto) asiassa T-217/16, Internacional de Productos Metálicos v. komissio, 25.1.2017 antamasta määräyksestä

(Asia C-145/17 P)

(2017/C 195/17)

Oikeudenkäyntikieli: espanja

Asianosaiset

Valittaja: Internacional de Productos Metálicos, S.A. (edustajat: C. Cañizares Pacheco, E. Tejedor de la Fuente ja A. Monreal Lasheras, abogados)

Vastapuoli: Euroopan komissio

Vaatimukset

- yleisen tuomioistuimen 25.1.2017 asiassa T-217/16 antama määräys on kumottava
- asia T-217/16 on palautettava yleiseen tuomioistuimeen, jotta tämä lausuisi ajallisesta rajoituksesta, josta säädetään 26.2.2016 annetun komission täytäntöönpanoasetuksen (EU) 2016/278 2 artiklassa
- komissio on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

1. Ensimmäinen valitusperuste perustuu asiavaltuuteen, jonka nojalla yleisessä tuomioistuimessa voidaan nostaa kanne, jossa vaaditaan kumoamaan Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien tiettyjen rauta- ja teräskiinnittimien tuonnissa käyttöön otetun lopullisen polkumyynnitullin, sellaisena kuin se on laajennettuna koskemaan Malesiasta lähetettyjen tiettyjen rauta- ja teräskiinnittimien tuontia riippumatta siitä, onko niiden alkuperämaaksi ilmoitettu Malesia, kumoamisesta 26.2.2016 annettu komission täytäntöönpanoasetus (EU) 2016/278 (EUVL 2016, L 52, s. 24; jäljempänä asetus 2016/278), koska valittaja katsoo olevansa SEUT 263 artiklan neljännessä alakohdassa tarkoitettussa tilanteessa. Yleinen tuomioistuin on hyvin tietoinen siitä, että nämä tilanteet ovat: i) riidanalainen toimi koskee kantajaa suoraan tai erikseen tai ii) sääntelytoimet, jotka koskevat kantajaa suoraan ja jotka eivät edellytä täytäntöönpanotoimenpiteitä.

Sen osalta, **koskeeko riidanalainen toimi kantajaa suoraan ja erikseen**, kantaja toteaa, ettei yleinen tuomioistuin kyseenalaista sitä, että toimi koskee kantajaa suoraan. Riidanalainen toimi koskee IPM:ää lisäksi myös erikseen, koska asetus vaikuttaa kaikkiin maahantuojiin, joiden polkumyynnitullit koskivat sellaisia nimikkeitä tai TARIC-koodeja, jotka antoivat aiheita polkumyynnitullien maksamiseen varainhoitovuosina 2009 (vuotena, jona tuli voimaan lopullisen polkumyynnitullin käyttöön ottamisesta Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien tiettyjen rauta- ja teräskiinnittimien tuonnissa 26.1.2009 annettu neuvoston asetus (EU) N:o 91/2009; EUVL 2009, L 29, s. 1; jäljempänä asetus N:o 91/2009) ja 2016 (asetuksen 2016/278 voimaantulovuosi), molemmat vuoden mukaan lukien. Kyseiset maahantuojat ovat näin ollen ”talouden toimijoiden rajattu joukko”, koska polkumyynnitulleista poikkeamisen vaikutukset vaikuttaa niihin konkreettisesti ja nimenomaisesti.

Sellaisten **sääntelytoimien, jotka koskevat kantajaa suoraan ja jotka eivät edellytä täytäntöönpanotoimenpiteitä**, osalta arviointi perustuu sen osoittamiseen, ettei asetus 2016/278 sisällä täytäntöönpanotoimenpiteitä. Ne veronmaksua koskevat päätökset, jotka yleinen tuomioistuin esittää asetuksen täytäntöönpanotoimenpiteinä, eivät ole sellaisia, koska ainoat tullien maksuun liittyvät toimenpiteet, jotka valittajalle on osoitettu, ovat perustuneet asetukseen N:o 91/2009, ja koska tälle ei ole osoitettu yhtäkään tullien maksuun liittyvää toimenpidettä kanteen kohteena olevan asetuksen (asetus 2016/278) nojalla. Tätä todistaa se, että ne tullien maksua koskevat päätökset, jotka Espanjan veroviranomaiset ovat osoittaneet IPM:lle, on osoitettu ennen riidanalaisen asetuksen voimaantuloa.

Riidanalainen 2 artikla on nimittäin itsenäinen normi, joka ei edellytä mitään myöhempää toimea tuottaakseen oikeusvaikutuksia sen voimaantulosta alkaen, koska siinä ainoastaan kumotaan polkumyynnitullit sillä perusteella, että ne ovat polkumyynnisopimuksen ja GATT-sopimuksen vastaisia.

Lisäksi asetuksessa asetetaan velvollisuus pidättäytyä tekemästä jotakin, koska se sisältää Espanjan valtioon kohdistuvan määräyksen olla ryhtymättä mihinkään kyseisten polkumyynnitullien kantamista merkitsevään toimeen, joten sillä kielletään näin ollen kaikki veroviranomaisten toimet, joista voitaisiin nostaa kanne sisäisessä oikeusjärjestyksessä, ja luodaan näin ollen tilanne, jossa kumoamiskanteen nostaminen on ainoa keino, joka IPM:llä ylipäättään on käytettävissään asetuksen 2016/278 2 artiklan riitauttamiseksi.

Kun edellä esitetty otetaan huomioon, kantaja katsoo, ettei ole epäilyksen häivääkään siitä, että IPM:llä on SEUT 263 artiklan nojalla oikeus nostaa kanne, jossa vaaditaan kumoamaan asetuksen 2016/278 2 artikla, koska kyseinen asetus ei luonteensa ja sisältönsä puolesta sisällä pienintäkään täytäntöönpanotoimenpidettä.

2. Valittaja viittaa toisen valitusperusteensa osalta yleisessä tuomioistuimessa esitettyyn vaatimukseen, joka koskee riidanalaisen **asetuksen 1 artiklan vaikutusten taannehtivan soveltamisen hyväksymistä**. Valittaja väittää tältä osin, että – toisin kuin yleinen tuomioistuin on todennut valituksenalaisessa määräyksessä, jossa se toteaa, ettei se ole toimivaltainen julistamaan asetuksen 1 artiklan voimassaoloa taannehtivaksi – kyseinen taannehtivuus on asetuksen 2 artiklan kumoamisen välttämätön seuraus, koska mainitussa artiklassa luodaan ajallinen rajoitus, jonka hyväksyttävyyden riitautetaan kumoamiskanteella, jota ei ole otettu tutkittavaksi. Näin ollen valittajan esittämä vaatimus siitä, että asetuksen 1 artikla julistetaan taannehtivasti voimassa olevaksi, täyttää täysin tutkittavaksi ottamisen edellytykset, koska tämä vaatimus hyväksytään hiljaisesti samalla kun asetuksen 2 artikla todetaan pätemättömäksi.